

Finansklagenemnda Inkasso

Avgjørelse FinKN 2026-180

16.2.2026

INTRUM AS

Tvist

Om det er betalt i tide.

Fordringshaver sendte kravet til inkasso 15 dager etter at betalingsfristen i inkassovarselet var utløpt. Klager betalte hovedkrav og purregebyr samme dag som kravet var overført til inkasso. Inkassoforetaket sendte betalingsoppfordring, tillagt inkassosalær, fire dager senere. Klager anførte at det ikke var grunnlag for krav om inkassokostnader og at kravet var betalt. Inkassoforetaket fikk medhold.

ANTATT ØKONOMISK OMFANG: Kr 210.

Saksfremstilling

Klager benyttet betalingsløsningen Walley ved kjøp av togbilletter. Faktura pålydende kr 1 000 ble sendt klager den 15.1.25. Kravet forfalt til betaling 29.1.25. Inkassovarsel ble sendt 13.2.25. Betalingsfrist var 27.2.25. Purregebyr var lagt til kravet med kr 35.

Kravet ble overført til inkasso 14.3.14. Klager betalte kr 1 035 den 14.3.25. Innbetaling ble registrert med valuteringsdato 17.3.25. Innbetalingen dekket hovedkravet i saken. Betalingsoppfordring ble sendt 18.3.25. Tariffmessig salær var lagt til kravet med kr 245.

Klager har anført at det ikke er grunnlag for kravet på inkassokostnadene. Kravet var betalt da han mottok e-post med krav om betaling av purregebyr på kr 235.

Inkassoforetaket har anført at kravet på inkassokostnadene er rettmessig. Inkassoopdraget ble mottatt 14.3.25. Inkassokostnadene påløp samme dag. Klager ble oppfordret til å dokumentere sin innbetaling, uten at dette ble gjort. Innbetaling av kr 1 035 hadde valuteringsdato 17.3.25.

Finansklagenemnda Inkassos begrunnelse

Klager har, både i selve klagen og i sin anmodning om nemndbehandling, anført at betalingen ble foretatt «en god stund før jeg mottok informasjon fra Walley om at saken ville bli sendt videre til Intrum.»

Denne anførselen er i strid med den dokumentasjonen som er fremlagt av innklagede, idet varslet om oversendelse til inkasso ble sendt klager som e-post 13.2.25 og åpnet av ham 15.2.25.

Rettslig sett kan og bør nok anførselen heller forstås som en anførsel om at betalingen ble foretatt før utsendelse av betalingsoppfordringen slik sekretariatet har gjort, og at omkostningene derfor ikke kan kreves erstattet av klager.

Spørsmålet om skjæringspunktet for erstatningsplikts inntreden ble grundig drøftet i forarbeidene til loven, se Ot. prp. nr. 2 (1987-88) s. 65. Inkassolovutvalget foreslo at kravet måtte være overlatt til en inkassator og at oppdraget dessuten måtte være iverksatt ved utsendelse av en betalingsoppfordring. Departementet foretok en grundig drøftelse, særlig av om det skulle

stilles krav om at en betalingsoppfordring måtte være sendt før erstatningsplikten inntreden. Det ble på den ene side vist til at en inkassator før dette tidspunkt blant annet kunne ha hatt utgifter til registrering av oppdraget, opprettelse av saksmappe og vurdering av kravets holdbarhet. På den annen side pekte departementet på at en avsendt betalingsoppfordring ville gi et klart skjæringspunkt for erstatningsplikten inntreden, og at det kunne virke urimelig å pålegge erstatningsplikt i tilfeller der inkassator kanskje ikke hadde foretatt seg noe som helst. Departementet uttalte deretter følgende:

«Departementet er på bakgrunn av disse betraktningene kommet til at skjæringspunktet for når en skyldners plikt til å erstatte inkassator inntreder, bør være den omstendighet at en inkassator har fått i oppdrag å drive inn kravet, forutsatt at fristen for betaling som skal gis i inkassovarslet, er gått ut uten at betaling har funnet sted.»

Inkassobransjen og nemnda har i alle år etter inkassolovens ikrafttreden innrettet seg etter denne praksis, jf. blant annet nemndas avgjørelse i sak 019-2003 og tingrettens avgjørelse TOSLO-2014-41855 som sekretariatet har vist til.

Betalingsfristen etter inkassovarslet løp i vår sak ut 27.2.25, og innklagede mottok inkassooppdraget 14.3.25. Det spesielle i vår sak er imidlertid at klager, samme dag som oppdraget ble mottatt, ga sin bank i oppdrag å betale det beløp som fremgikk av inkassovarslet.

Spørsmålet som da reiser seg, er om dette er tidsnok til å avskjære erstatningsplikten.

Inkassoloven § 9 andre ledd siste setning bestemmer at betaling etter et inkassovarsel anses for å ha skjedd i tide «dersom betalingsoppdraget er mottatt av bank innen fristens utløp.» Etter nemndas syn er det imidlertid ikke tilstrekkelig grunnlag for å anvende denne regelen analogisk på den situasjon som her drøftes. Fristen for å betale i henhold til inkassovarslet gikk ut 27.2.25, og klager måtte derfor være forberedt på at «det var tatt ytterligere skritt for inndrivelse av kravet», jf. sak 019-2003, da han ga banken betalingsoppdraget hele 15 dager etter fristens utløp. Betalingen fant dessuten sted på en fredag og var først synlig for fordringshaveren mandag 17.3.25, tre dager etter at inkassooppdraget var gitt.

Nemnda er etter dette kommet til at vilkårene for å kreve inkassokostnadene dekket av klager er oppfylt.

Nemnda har av eget tiltak reist spørsmål om betalingsoppfordringen som ble sendt av innklagede 18.3.25, var i strid med inkassoloven § 8 andre ledd som setter forbud mot å utsette «noen for urimelig påtrykk, skade eller ulempe.» En side av bestemmelsen er at det ikke må gis uriktige eller villedende opplysninger om faktum eller rettsregler som er av betydning for skyldnerens vurdering av kravet. Gis slike opplysninger, vil dette lett bli ansett som urimelig påtrykk, jf. NOU 1983:8 s. 43-48 og rundskriv G-106-89 s. 23 der det fremgår at departementet sluttet seg til Inkassolovutvalget.

Spørsmålet knytter seg til betalingsoppfordringen, som er datert 18.3.25, og som inneholder krav om betaling av både hovedstol og lett salær. Dette til tross for at både hovedstol og en mindre del av salæret var godskrevet fordringshaverens bankkonto dagen før utsendelsen, den 17.3.25. Betalingsoppfordringen fremstår således som objektivt uriktig.

Innklagede er gitt anledning til å uttale seg om spørsmålet. Innklagede har i brev 11.2.26 svart slik:

«Intrum mottok på fil fra oppdragsgiver den 18.03.25 melding om at det var innbetalt kr 1035 med valuteringsdato 17.03.25. Da var betalingsoppfordringen allerede sendt skyldner, den 18.03.25.»

Slik nemnda ser det, er det ikke noe å utsette på hurtigheten i informasjonsflyten mellom fordringshaver og inkassator. Det må nødvendigvis ta noe tid å overføre løpende informasjon om innbetalinger foretatt på saker som fordringshaver har sendt til inkasso.

Bestemmelsen i § 8 krever at påtrykket skal være «urimelig». Dette peker hen mot en skjønnsmessig vurdering, men med profesjonsansvaret for øyet når inkassators handlemåte skal vurderes. Hovedstolen forfalt til betaling 29.1.25. Inkassovarsel ble først sendt 15 dager senere med frist for betaling 27.2.25. Det gikk ytterligere 15 dager før betaling fant sted. Klageren har på forespørsel opplyst at han ikke sendte noe eget varsel til fordringshaveren da betalingen fant sted 14.3.25. Det dreier seg således om vesentlige fristoverskridelser, og i en slik situasjon er skyldneren, etter nemndas syn, nærmest til å bære risikoen for at betalingen ikke registreres tidnok hos inkassator til å hindre at det tas hensyn til delbetalinger.

Nemnda er etter dette kommet til at klager ikke ble utsatt for noe urimelig påtrykk ved at innbetalingen ikke var hensyntatt i betalingsoppfordringen, og klager plikter derfor å betale inkassosalæret i saken.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Inkassos konklusjon

Inkassoforetaet gis medhold.

Ved behandlingen deltok Rune Jensen (leder), Linn Hagesæther (bransjerepresentant) og Paal Bjønness (forbrukerrepresentant).